

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 15015/2025
15.01.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Ђурица и Јасминке Обућина, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа Јелена Тучен, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., коју заступа Љубисав Ђуричић, адвокат из ..., ради поништаја завештања, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1631/25 од 29.05.2025. године, у седници одржаној 15.01.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1631/25 од 29.05.2025. године.

Образложење

Побијаном пресудом Апелационог суда у Београду Гж 1631/25 од 29.05.2025. године одбијена је жалба тужиоца као неоснована и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П 2544/23 од 17.12.2024. године којом је одбијен као неоснован евентуални тужбени захтев тужиоца АА из ... да се поништи у целости тестамент – завештање пред сведоцима покојног ВВ из ..., сачињено дана 07.10.2013. године те да не производи никакво дејство што је тужена ББ из ... дужна да призна и трпи. Обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 804.976,00 динара у року од 8 дана по пријему пресуде.

Против другостепене пресуде, благовремену ревизију подноси тужилац из, како наводи, разлога прописаних одредбом члана 407. став 1. тачка 1., 2., 3. и 4. Закона о парничном поступку. Указује да је кључна спорност током поступка била да ли је тастатор сачињено писмено прочитао а да иста није расправљена јер су нижестепени судови одлуку засновали на опречним исказима завештајних сведока који једини могу ту околност потврдити, а њихова, како се даље у ревизији наводи, изјава мора бити једногласна. Указује да је одлука заснована на исказу тужене која не може бити завештајни сведок и која има лични интерес јер је претендент на наслеђе. Сматра да је побијана одлука контрадикторна и супротна садржини записника, односно изведеним доказима, на који начин је учињена битна повреда из одредбе члана 374. став 1. у вези са чланом 407. став 1. тачка 3. Закона о парничном поступку. Како је одлука донета на основу исказа лица које не може бити завештајни сведок сматра да је донета и

погрешном применом материјалног права. У смислу образложених ревизијских навода тужилац предлаже да се одлука преиначи.

Тужена је поднела одговор на ревизију којим оспорава основаност ревизијских разлога и тачност навода па у смислу образложења датог у ревизији предлаже да се, као неоснована, одбије.

Испитујући побијану пресуду у границама одређеним одредбом члана 408. Закона о парничном поступку Врховни суд је оценио да је ревизија тужиоца неоснована.

У поступку доношења побијане одлуке није учињена апсолутно битна повреда из одредбе члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју се пази по службеној дужности и на коју ревидент неосновано и необразложено указује. Одлучивање о захтеву за поништај завештања спада у судску надлежност. Такође, побијана одлука није захваћена ни повредом из одредбе члана 374. став 2. тачка 6. будући да се не ради о пресуди на основу признања, на основу одрицања, због пропуштања или због изостанка. О захтеву тужиоца није раније пресуђено нити је у току поступка искључена јавност, а нема доказа да је суд одбио захтев странке да слободно употребљава свој језик. Уосталом тужилац у току поступка и није указао да се служи неким другим, а не српским језиком. Стога су наводи ревизије о битним повредама из чл. 407 ст. 1 тач. 2 Закона о парничном поступку паушални те неоснован.

Наводима ревизије да је одлука контрадикторна и супротна изведеним доказима указује се на повреду из одредбе члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку што није дозвољен ревизијски разлог. Разлози за изјављивање ревизије су рестриктивни и одређени у одредби члана 407. истог прописа.

Према чињеничном стању утврђеном од стране првостепеног суда на ком су засноване пресуде, сада покојни ВВ је био земљишно-књижни власник породичне куће у .. у улици ... број ... са уделом од 3/5 идеалних делова. Иза покојног сина ГГ наследио је 1/5 идеалних делова својине исте непокретности с тим да то право није уписао у катастру непокретности. На 1/5 идеалних делова својине исте непокретности, иза покојног ДД другог сина ВВ, оглашен је за наследника отац тужиоца ЂЂ, који је преминуо ...2013. године. Као једини законски наследник иза ЂЂ (тужичевог оца) и иза пок. ВВ (тужичевог деде) јавља се тужилац. У оставинском поступку иза покојног ВВ тужена је суду приложила завештање покојног ВВ од 07.10.2013. године. Тестамент је проглашен на записнику пред Трећим основним судом у Београду у предмету О 158/14, дана 28.05.2014. године. Истим завештањем покојни ВВ је у наслеђе туженој оставио 1/2 заоставштине, породичне куће у ... са припадајућим плацем, тј. катастарском парцелом .../... к.о. Тужена је дала наследничку изјаву да признаје пуноважност завештања и прихватила се наследства, док је за малолетног тужиоца наследничку изјаву дала мајка, изјашњавајући се да не признаје пуноважност завештања. Прихватила се наследства које тужиоцу по закону припада. Даље, према чињеничном утврђењу тастатор није лично саставио завештање, већ је то учинио адвокат Славко Јерковић. Текст тестамена завешталац је прочитао пред сведоцима након чега су се сведоци и тастатор својеручно потписали испод текста. Завешталац је изјавио да је то његов тестамент. Тужена, као ванбрачна супруга његовог покојног сина, бринула се о ВВ до његове смрти, обилазила га, водила код лекара, помагала око кућних послова.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 1600/22 од 20.10.2022. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Београду П 586/14 од 23.11.2021. године у делу којим је одбијен тужбени захтев за

утврђење ништавости завештања пред сведоцима будући да је утврђено да је спорно завештање несумњиво потписао покојни ВВ. Пресудом Врховног суда Рев 7346/23 од 14.09.2023. године ревизија тужиоца против тог дела пресуде Апелационог суда у Београду одбијена је као неоснована.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови закључују да је завештање сачињено у свему у складу са одредбом члана 85. Закона о наслеђивању те да није рушљиво.

Врховни суд оцењује да је на утврђено чињенично стање материјално право правилно примењено.

Одредбом члана 85. став 1. Закона о наслеђивању прописано је да завешталац који зна да чита и пише може завештање сачинити тако што ће пред два сведока изјавити да је већ сачињено писмено прочитао, да је то његова последња воља и потом се на писмено својеручно потписати, а у ставу 2. да се сведоци истовремено потписују на самом завештању и да је пожељно да се назначи њихово својство сведока. Произлази да саму исправу – завештање - може сачинити тастатор или неко други, руком или техничким средством, нпр. компјутером. Састављање исправе претходи чину сачињавања тестаментата, а сам чин је окончан када у повезаном временском интервалу завешталац, као лице које зна да чита и пише а према свом здравственом стању то и може, пред два сведока изјави да је то већ сачињено писмено прочитао, да је то његова воља, а затим се на писмену потпише истовремено са сведоцима.

Отуда, битна за пуноважност је изјава тастатора да је завештање прочитао и да је то његова воља, као и потписи. Ово стога што када неко трећи сачињава завештање, као у конкретном случају, завешталац мора проверити садржину читајући га, па је зато таква изјава (да је исто прочитао и да је то његова воља) битан услов пуноважности. Следом изнетог није потребно да завешталац пред сведоцима чита завештање или им саопштава своју вољу. Потребно је да изјави да је писмено прочитао односно да је то његова воља и да се на исто потпише.

У конкретном случају, из утврђених чињеница произилази да је завешталац прочитао тестамент и изјавио да је то његова воља. Штавише произилази да је и сведоцима саопштио садржину завештања односно намеру да $\frac{1}{2}$ заоставштине остави туженој као особи која се о њему старала. Стога је правилан закључак нижестепених суда да је завештање сачињено у прописаној форми, у складу са напред цитираном одредбом чл. 85 Закона о наслеђивању.

Ревидент понавља разлоге изнете у жалби, па тако да је тужена третирана као завештајни сведок. То је нетачно а о томе се другостепени суд изјаснио. Тужена није била завештајни сведок. То су била друга два лица, ЕЕ и ЖЖ. Тужена је била присутна приликом сачињавања завештања па је сведок једног животног догађаја. Чињеница да је претендент на наслеђе не искључује могућност да буде сведок догађаја иако није завештајни сведок.

Погрешно ревидент указује на нужност сагласних изјава сведока. Поступак доказивања, па и путем сведока, као и оцена доказа, уређени су Законом о парничном поступку а не Законом о наслеђивању. Применом одредбе чл. 8 истог, суд одлучује по свом уверењу, на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно, свих као целине и на основу резултата целокупног поступка које ће чињенице да узме као доказане. Првостепени суд је извео доказе и исте ценио, за то је дао јасно и потпуно образложење, а оцена доказа првостепеног суда не може се оспоравати у ревизијском поступку.

Такође, указивање ревизијом да је тестатор било лице од 90 година није од утицаја код чињенице да његова завештајна способност није основано оспорена.

Следом изнетог Врховни суд је применом одредбе чл. 414 Закона о парничном поступку одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Татјана Матковић Стефановић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**